

Divina Vindecare

Numărul 34
Octombrie 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Cei doi Adami	Pag. 3
2. Natura duală a lui Hristos	Pag. 7
3. Calea creștină – partea a patra	Pag. 8
4. Jurnalul lui John Wesley – 2 –	Pag. 23

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Cei doi Adami

David Clayton, iulie 2008

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credinșii în Hristos Isus...” (Efeseni 1:1).

Expresia „în Hristos” apare de mai multe ori în epistola către efeseni. Timp îndelungat nu i-am acordat atenție, dar de când am început să înțeleg neprihănirea prin credință, această expresie a căpătat o semnificație adâncă.

Atunci când sunt întrebat despre viața în Hristos, uneori spun: „Citește epistolele către efeseni și coloseni cu atenție, și, în timp ce citești, întreabă-te: ‚Chiar cred ce scrie aici?’”. În câteva cazuri, viețile celor care au făcut asta, au fost radical schimbate. Acest lucru s-a întâmplat nu numai prin lecturarea acestor cărți ci și prin faptul că s-au întrebat pe ei înșiși: „Este acesta chiar adevărul?”.

Spre exemplu, Efeseni 1:3 spune: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.*”

Chiar este adevărat că Dumnezeu ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale? Credem noi asta? Dar există o condiție. Unde se găsesc aceste binecuvântări? Ele sunt în Hristos. Nu există decât o cale prin care se pot obține aceste binecuvântări, iar aceea este de a fi în Hristos.

În Efeseni 2:6 este scris: „*El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.*”

Observați cât de categoric este Pavel. El spune că de fapt noi stăm în cer. Dar noi ne uităm la noi înșine și spunem: „Dar asta nu este adevărat. Eu sunt aici pe pământ, citind această revistă.” Ce vrea să spună Pavel? El accentuează faptul că viața creștinului este unită cu viața lui Hristos. Aceeași viață care este în degetele picioarelor, este și în cele de la mâini, motiv pentru care oriunde se află degetele picioarelor e, viața celor de la mâini este și ea, tot acolo. Pavel afirmă că, „dacă Hristos este viața ta, oriunde este Hristos, acolo ești și tu.”

În 1 Corinteni 15:45 găsim o afirmație interesantă: „*De aceea este scris: ‚Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.*”

Pentru a avea o înțelegere corectă a ceea ce înseamnă a fi în Hristos, trebuie ca mai întâi să înțelegem ce înseamnă a fi în Adam. Observați vă rog faptul că versetul vorbește despre doi Adami. Cel de-al doilea Adam, evident, se referă la Isus Hristos, însă întrebarea este de ce este numit Isus „Adam”? Noi știm că Adam a fost cel dintâi om, că a fost pus să locuiască într-o grădină frumoasă și că i s-a dat o soție minunată. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se aplică lui Isus, dar El este totuși numit „al doilea Adam.” Dumnezeu încearcă să ne spună ceva. Atunci când privim la Adam putem învăța ceva despre el care ne ajută să înțelegem ceva despre Hristos.

În Romani 5:14, Pavel spune: „*Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.*” (Romani 5:14). Aici el spune că Adam a fost „o icoană preînchipuitoare” a lui Hristos. Există un aspect în care Adam și Hristos sunt asemănători. Textul din Romani 5:19 ne oferă cheia pentru înțelegerea motivului pentru care Isus este numit „al doilea Adam”: „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.*”

Observați că versetul nu spune numai că unii au devenit păcătoși, ci aici sunt comparate două feluri de oameni: de o parte este unul, iar de cealaltă parte sunt „cei mulți.” Cine este acel unul? Cu siguranță că este Adam. Cine sunt „cei mulți”? Evident că este vorba despre restul omenirii.

Atunci când un singur om s-a răzvrătit, ce s-a întâmplat celor mulți? Ei au devenit păcătoși. Potrivit acestui verset, au devenit ei păcătoși din cauza vreunei fapte săvârșite de ei? Nu! neascultarea unui singur om a făcut ca cei mulți să devină păcătoși. Asta nu pare a fi corect, dar aici este vorba despre realitatea legii consecinței care lucrează în univers. Legea aceasta face ca alegerea unui singur om să-i afecteze pe toți urmașii lui. Nu pare corect, dar iată realitatea, iar Dumnezeu face totul pentru a rezolva problema acestei realități incorecte. Totuși El nu poate întoarce consecințele alegerii omenirii prin strămoșul nostru Adam.

Atunci când noi am fost născuți, nu a fost vina noastră că am fost păcătoși, ci am moștenit boala și ea trebuie rezolvată. Dacă un copil se naște infectat cu virusul HIV, asta nu poate fi vina lui. Trebuie să fie

vina părinților lui. Dar acum problema nu este găsierea vinovatului, ci realitatea în care copilul trebuie să trăiască – boala: SIDA .

Dumnezeu a creat un om, și în acel moment toată viața omenească era în el. Dumnezeu a creat toți oamenii, dar nu în mod direct. Toți au fost creați atunci când Adam a fost creat. Dumnezeu a creat o singură viață omenească, iar aceasta s-a înmulțit și a fost transmisă de-a lungul veacurilor. Noi toți suntem părtași vieții lui Adam și, în acest sens, cu toții suntem în Adam. Cu alte cuvinte, dacă ne gândim că existența lui Adam există oriunde există viața omenească, atunci, de vreme ce suntem cu toții părtași acelei vieți, atunci suntem cu toții parte din existența lui Adam.

Dar dacă suntem cu toții parte din viața lui Adam, ce soi de viață ne așteptăm să avem? Dacă ceva se naște dintr-o capră, ne așteptăm să fie pisică? Adam nu a putut să nască decât ceva asemănător cu el. Cu toate că la început el a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, el a stricat acest chip, motiv pentru care acest chip pervertit a fost tot ceea ce a putut transmite urmașilor săi. Este interesant că după ce Adam a vândut lumea lui Satan și a pervertit-o, primul om s-a pocăit, dar pentru că umanitatea fusese deja vândută diavolului, Adam nu s-a putut pocăi și în numele omenirii pentru a ne aduce înapoi la Dumnezeu. El a putut lua această decizie numai pentru sine însuși.

Așadar, acum suntem prada legală a lui Satan. Nu mai avem niciun drept de a ne naște cu viața lui Dumnezeu, așa că ne naștem cu toții despărțiți de spiritul lui Dumnezeu. Aceasta este moștenirea pe care am primit-o de la Adam și este foarte important să înțelegem acest aspect. Motivul pentru care omenirea în starea ei naturală face răul, nu este pentru că nu încearcă să facă binele, ci pur și simplu pentru că oamenii trăiesc realitatea vieții lui Adam. Viața din noi este stricată și ne este imposibil să trăim o altă viață decât cea pe care o avem. În acest sens afirmă Biblia că suntem făcuți păcătoși prin ceea ce a făcut Adam. Asta nu înseamnă că suntem vinovați de păcatele altuia, ci că suntem păcătoși și neajutorați, incapabili de a face ceva bun. Am devenit o rasă numită „păcătoși.”

Cu mulți ani în urmă, am participat la o ceremonie de absolvire, unde vorbitorul tot repeta: „Deveniți ceea ce sunteți.” Pe măsură ce-l ascultam, mă gândeam: „Despre ce vorbește individul acesta? Cum să devii ceea ce ești deja?” La timpul acela nu am înțeles nimic, dar acum, când am înțeles adevărul celor doi Adami, îmi dau seama că este un adevăr în ceea ce a spus acel vorbitor. Dacă noi toți am moștenit viața stricată a lui Adam, atunci nu putem scăpa de această realitate: atât timp cât avem această viață a lui Adam, atât timp cât suntem „în Adam”, cu cât trăim mai mult, cu cât depunem mai mult efort, tot ceea ce putem realiza este să manifestăm mai pe deplin acea viață, viața pe care deja o avem. Nu putem să devenim decât ceea ce suntem. Aceste eforturi nu au produs niciodată o nouă viață.

Oamenii au tot încercat. Au intrat în laboratoare și au încercat să producă viață în eprubete. Nu a funcționat niciodată. O singură viață omenească a fost creată. Chiar și Eva a provenit tot din aceeași viață prin coasta lui Adam, viață care exista deja.

Biblia spune în Fapte 17:26 că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-un singur sânge, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor...”

Putem vedea cât de adevărată este această afirmație. Nu se aplică doar pe plan spiritual, ci și pe cel fizic, ceea ce înseamnă că suntem cu toții frați și surori. Dacă am putea să ne întoarcem în timp suficient de mult, am descoperi că avem cu toții aceeași strămoși, dar, în ciuda legăturilor noastre, deseori ne luptăm între noi și asta pentru că așa este natura lui Adam. În această viață nu există pace, nu există armonie. Asemenea unui cancer, viața lui Adam se luptă împotriva ființei în care trăiește.

Am văzut la un moment dat o înregistrare video în care un câine care rodea un os avea un comportament ciudat. În timp ce rodea osul, unul dintre picioarele din spate a început să se miște spre gură, ca și când ar fi acționat separat de creierul animalului. Câinele a început să mârâie la propriul lui picior, dar, pentru că piciorul se tot apropia de os, câinele s-a întors și a început să-și muște propriul picior. Iar asta s-a repetat de mai multe ori. M-am uitat la el și m-am gândit: „Exact acesta este comportamentul rasei umane.” Adevărul este că putem considera comportamentul acestui câine drept nebunesc, dar adesea oamenii nu realizează că exact așa este comportamentul celor care au viața lui Adam, luptându-se împotriva propriei lor vieți. Acesta este comportamentul natural al vieții decăzute a lui Adam.

Întrebarea este: de ce suntem așa cum suntem? Pentru că vrem să fim așa? Răspunsul este „Nu!”. Nu datorită eforturilor noastre și nici măcar datorită alegerii noastre, ci datorită faptului că ne-am născut așa. Un singur om a transmis firea asta tuturor. Condamnarea este asupra întregii rase umane datorită unui

singur om. Ce trebuie să facem pentru a nu fi condamnați? Trebuie numai să ne naștem!

Atunci când spun „condamnare” nu vreau să înțelegeți prin asta că Dumnezeu ne condamnă; nu vreau să spun că suntem vinovați de ceea ce a făcut Adam. Pentru ca o persoană să fie vinovată, trebuie să facă alegerea de a călca o lege pe care o cunoaște. Dumnezeu nu ne condamnă pentru ceea ce a făcut altcineva, dar condiția în care ne găsim ne condamnă. Copilul născut infectat cu HIV este condamnat la moarte, dar boala este cea care îl condamnă. În același fel, condiția în care ne naștem este cea care ne condamnă. Asta este ceea ce Biblia vrea să spună prin: „după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii...” (Romani 5:18).

În această situație ne este imposibil să trăim o viață neprihănită, și mai devreme sau mai târziu, cu excepția cazului în care se întâmplă ceva care să ne ofere o nouă viață, vom muri în această stare pierdută. Viața pe care o avem este cea care ne condamnă.

Dacă harul lui Dumnezeu, în Hristos, nu ar fi intervenit chiar în clipa în care Adam a luat fructul, el ar fi căzut mort. Atunci când viața spirituală a lui Dumnezeu a fost înlăturată, și cea fizică ar fi încetat imediat și întreaga rasă umană ar fi murit în Adam. Dar Isus a pășit între omenire și moartea veșnică, a luat blestemul asupra Sa și a obținut o perioadă de probă pentru noi toți. Prin jertfa Sa, El a spus: „cu toate că sunt morți spiritual, păstrează-le viața fizică pentru un timp; oferă-le șansa de a-și regăsi calea către viața spirituală.” Acesta este motivul pentru care noi toți avem 70 sau 80 de ani de viață, o șansă de a ne regăsi calea către viață prin Hristos, pentru că noi toți ne-am născut morți. Altceva ne-a omorât iar noi nu ne-am putut împotrivi!

Dumnezeu nu a promis niciodată că va repara viața lui Adam, căci această viață este cea care a fost condamnată. Trebuie să moară. Viața creștină nu este o viață remodelată. Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă! Lucrurile vechi au trecut, iar toate lucrurile au fost făcute noi.

„Viața creștină nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a naturii. Aceasta presupune moartea față de sine și o cu totul altă viață nouă. Această schimbare nu poate fi produsă decât prin lucrarea Spiritului Sfânt.” (DA 172.1).

Iată ce spune cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.” (Romani 3:4). Dacă experiența mea de creștin este alta, se datorează faptului că nu cred cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru că suntem născuți din Adam, marea noastră nevoie este de a avea o nouă viață! Cea veche este condamnată și nu mai poate fi reparată. Trebuie să moară! Dar de unde să obținem această nouă viață? Pentru ca viața să poată fi transmisă, trebuie să existe o sursă originală a vieții. Acum că avem nevoie de o nouă viață, ce ne oferă Dumnezeu? Ne oferă un al doilea Adam! Ne oferă pe Altceva care este Sursa vieții celei noi. Dacă înțelegem acest lucru, știm care este motivul pentru care Isus este numit „al doilea Adam.” Nu pentru că a fost așezat într-o grădină cu o femeie frumoasă, ci pentru că El este Sursa vieții celei noi, El este Părintele unei noi rase de oameni.

Numai prin naștere

Pentru că studiem ce înseamnă a fi în Hristos, mai există și un alt principiu pe care trebuie să-l înțelegem: viața este transmisă de la o persoană la alta prin naștere și numai prin naștere. Singura persoană la care s-a încălcat această regulă este Eva. Ea și-a primit viața prin intermediul coastei lui Adam.

Atunci când citeam Isaia 9:6, mereu mă întrebam de ce este Isus numit „Părintele veșnic.” Trinitarienii spun că motivul este că El și Tatăl sunt parte din aceeași Ființă, dar este evident că aceasta este o interpretare confuză. Chiar și în conceptul trinitarian, Isus nu este Tatăl în divinitate, ci este Fiul. Dar acest concept al celor doi Adami clarifică care este adevăratul înțeles al versetului. Isus este Părintele veșnic, dar al cui? El este părintele tuturor acelor care formează noua creație, noua rasă umană! El este al doilea Adam și din El provine noua rasă de oameni care au fost născuți din viața Lui. În acest sens, El le este Părintele, Cel de-al doilea Adam.

Să ne gândim ce înseamnă asta. Există o paralelă între cei doi Adami. Unul ne-a adus în păcat, iar Celălalt ne duce în neprihănire. Atunci când Aram a mâncat din fructul oprit, niciunul dintre noi nu eram născuți, nu aveam nicio conștiință, dar viața noastră era acolo și, când după mii de ani am fost născuți și noi, în mod natural am început să trăim viața lui Adam. Am avut altă alternativă? Nu, ci pur și simplu am fost supuși efectului unei consecințe naturale.

Acum să ne gândim la Cel de-al doilea Adam; lucrează și viața Lui în aceeași manieră? Dacă ești născut în Cel de-al doilea Adam, ce este ceea ce-ți determină viața? Este viața Lui, și nu efortul tău! Nu efortul tău a fost ceea ce ți-a determinat viața atunci când erai în primul Adam. Natura care se manifesta pe sine era cea care te-a făcut să fii cel care ai fost. În același fel, atunci când ești parte din Cel de-al doilea Adam, nu efortul nostru este cel care produce viața pe care o trăim, ci comportamentul este rezultatul natural al noii naturi.

Viata în Hristos

Toate calitățile pe care le are Isus se regăsesc în viața Lui. Nu există păcat și nici condamnare. Această viață este în Hristos, la dreapta lui Dumnezeu, locul puterii și al privilegiilor infinite, deasupra oricăror puteri sau autorități. Acestea sunt calitățile intrinseci ale vieții lui Hristos. Nu avem nevoie să ne luptăm pentru a intra în posesia acestor lucruri minunate, căci ne aparțin deja căci sunt prezente în Hristos. Singura întrebare este: a cui viață o avem? Aceasta este singura întrebare. Eliberarea și biruința noastră depind nu de ceea ce am făcut sau facem, ci de a cui viață o avem.

Acum vă rog să observați că ceea ce a făcut Adam, s-a întâmplat înainte de nașterea oricărui alt om. În aceeași manieră, ceea ce a făcut Hristos, a avut loc înainte de a se fi născut vreun om. Dar atunci când suntem născuți în Adam, comportamentul care apare în viețile noastre nu este decât o simplă manifestare a ceea ce Adam a făcut deja în urmă cu mii de ani. În același fel, atunci când suntem născuți în Hristos, ceea ce apare în viețile noastre nu este decât o simplă manifestare a ceea ce Hristos a făcut deja în urmă cu două mii de ani. Acesta este motivul pentru care Pavel a putut spune: „Am fost răstignit cu Hristos,” și fiecare creștin poate să spună același lucru. Dacă mă veți întreba: „Când ai fost răstignit?”; „Când a murit vechea ta viață de la Adam?”, voi răspunde „În urmă cu două mii de ani,” căci viața decăzută pe care am trăit-o până acum a fost răstignită în urmă cu două mii de ani. Dacă mă veți întreba: „Care este legătura pe care o ai cu Dumnezeu?”, voi răspunde „Suntem una.” Viața pe care o am acum este una cu viața lui Dumnezeu, căci viața pe care o am este chiar viața lui Hristos însuși.

Atunci când sârmanul David Clayton se ruga, întrebarea mea era: „Cine sunt eu ca să vorbesc cu Dumnezeu?”. Indiferent cât de mult am încercat, îmi era greu să cred că mă ascultă, și asta pentru că nu eram vrednic, motiv pentru care nu puteam să cred că voi obține vreun răspuns. Dar atunci când Isus se roagă, rugăciunea Lui este primită în mod desăvârșit! Nu există niciun obstacol în calea lui Dumnezeu pentru a răspunde la rugăciunile Lui. Există o mare putere în rugăciune atunci când ne rugăm în Hristos. Nu există nicio diferență între modul în care Dumnezeu se raportează la Hristos și modul în care se raportează la noi, și asta pentru că împărtășim aceeași viață. Suntem cu adevărat una. Este minunat când te gândești la asta, dar este și mai minunat atunci când crezi.

Așadar, în acești doi Adami, viețile pe care le trăim au fost deja croite chiar înainte ca noi să ne fi născut. Iată motivul pentru care Biblia ne spune că un singur om ne-a făcut pe toți păcătoși (Romani 5:19). De îndată ce am fost născuți, am început să ne trăim viețile ca păcătoși pentru că asta este ceea ce eram deja. Nu am putut să facem nimic pentru a schimba asta.

Pe de altă parte, pentru a experimenta viața lui Hristos, trebuie să ne naștem din nou. Dar cum ne putem naște din nou? De partea primului Adam, viața este transmisă prin relații intime. Dar cum este viața transmisă de la cel de-al doilea Adam? Prin credință. Prin spiritul sfânt ne este transmisă această viață, da, însă implicarea noastră constă în a-L crede pe Dumnezeu. Așadar, cu toate că Hristos a făcut totul pentru a asigura această experiență, și noi dorim să intrăm în ea, trebuie să ne naștem din nou, iar credința este cea care ne asigură experiența celei de-a doua vieți.

Adam a adus condamnarea pentru toți oamenii, dar niciun om nu o experimentează decât dacă se naște. În același fel, cu toate că Isus a asigurat eliberarea pentru noi toți, niciunul dintre noi nu o va experimenta decât dacă este născut din nou în Hristos.

Așadar, Isus a spus: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:17, 18).

Ce trebuie să facem pentru a fi condamnați? Nimic! Trebuie numai să rămânem acolo unde suntem. Suntem născuți în necredință motiv pentru care tot ceea ce trebuie să facem este să continuăm în a nu crede și astfel vom păstra valabilă și pentru noi condamnarea sub care Adam a pus deja întreaga omenire.

Noi nu suntem în această lume într-o poziție neutră, liberi de a alege între două opțiuni. Unii cred că noi suntem într-un soi de stare neutră și că avem libertatea de a alege o parte sau cealaltă. Această idee este falsă. Poate că acest lucru a fost adevărat într-un sens în ceea ce-l privește pe Adam, dar noi nu suntem acolo unde a fost el. Noi suntem născuți și ne trăim viețile noastre, deja de partea lui Satan. Singura noastră alegere este aceea de a scăpa din partea asta și singura posibilitate este prin credință. Dacă nu credem, rămânem sub condamnare; altfel, credința intră în posesia vieții lui Hristos și scăpăm de viața condamnată.

Dar în final, ce trebuie să credem? Ce este de fapt evanghelia în esența ei?

„Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” (Galateni 3:8).

Evanghelia a fost propovăduită lui Avraam, dar ce a fost această evanghelie? Citiți ce spune pasajul: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Aceasta este evanghelia. Viețile noastre, binecuvântarea noastră, totul se găsește într-o singură Persoană!

Atunci când citesc Biblia, îmi dau seama că într-un sens, Dumnezeu a mântuit un singur Om. Noi toți vom avea parte de acea mântuire, dar planul lui Dumnezeu este acela de a ne mântui pe toți ca parte dintr-o singură Persoană. Există Un Om neprihănit, Unul care merită favoarea lui Dumnezeu, Unul care a biruit păcatul. Singura noastră speranță este aceea de a ne uni cu acea viață.

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.” (1 Ioan 5:11).

Natura duală a lui Hristos

David Clayton, noiembrie 2008

Subiectul naturii lui Hristos a constituit un subiect dezbaterilor în sânul creștinismului vreme îndelungată. Au existat argumente, discuții și certuri la toate nivelurile și între diferite grupări referitor la acest subiect. Rădăcina conflictului stă în faptul că unii creștini cred că atunci când a devenit om, Isus a luat aceeași natură pe care a avut-o Adam înainte de a fi păcătuț. Ceilalți insistă că această idee este greșită și că El a luat natura lui Adam după ce aceasta a păcătuț.

Acesta este un subiect important pentru că el afectează modul în care înțelegem problema păcatului și modalitatea prin care-l putem birui. Cei ce susțin că Isus a luat natura lui Adam înainte de a păcătuț, cred că acesta este motivul pentru care Isus nu a păcătuț niciodată și, în consecință, ei spun că de vreme ce noi avem o altă natură decât El, o natură decăzută, noi nu vom putea niciodată să biruim păcatul așa cum a făcut-o Isus. Pe de cealaltă parte, aceia care susțin că Isus a luat natura lui Adam după alunecarea lui în păcat, afirmă că El a fost la fel ca și noi, cu o natură decăzută dar că, în ciuda acesteia, El nu a păcătuț niciodată. Dar ei nu au putut să explice motivul pentru care Isus este Singurul Om care nu a păcătuț niciodată.

Adevărul este că fiecare om are atât o natură fizică, cât și una spirituală. În cazul oamenilor decăzuți, aceștia sunt decăzuți atât fizic cât și spiritual. Sunt degenerați din punct de vedere fizic pentru că trupurile noastre sunt pipernicite, slabe și suferă de pe urma efectelor celor șase mii de ani de păcat. Sunt decăzuți din punct de vedere spiritual pentru că suntem născuți despărțiți de spiritul lui Dumnezeu ; iată de ce suntem în mod natural egoiști, centrați pe noi înșine, înclinați spre comiterea păcatului.

Isus a fost născut cu o natură fizică decăzută, asemenea nouă, tuturor, dar El nu a avut o natură spirituală decăzută. Aceasta a fost marea diferență dintre Isus și toți ceilalți oameni. În natura Sa spirituală, Isus a rămas nepătatul Fiul al lui Dumnezeu, altruist și bun în natura Sa, motiv pentru care El nu a comis niciun act al păcatului, cu toate că ceilalți oameni au făcut-o. Această explicație simplă rezolvă toate dificultățile și certurile care au creat atâta necaz.

Un autor creștin a explicat astfel cu mult timp în urmă, dar presupun că acestea sunt lucruri pe care mulți par a nu le observa.

„Apostolul ne atrage atenția de la noi înșine către Autorul mântuirii noastre. El ne prezintă cele două naturi ale Sale: divină și umană. Iată descrierea celei divine: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu,

totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.’ El era ,oglundirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.’

Acum, natura umană: ,La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte.’ El Și-a asumat în mod voluntar natura umană. A fost propria Lui alegere prin propria Lui voință. El Și-a îmbrăcat divinitatea cu umanitatea. El a fost tot timpul asemenea lui Dumnezeu, dar nu a arătat asemenea lui Dumnezeu. El a acoperit manifestările Divinității care au provocat mereu omagii și a îndreptat admirația universului către Tatăl ceresc. A fost Dumnezeu cât timp a fost pe pământ, dar S-a dezbrăcat pe Sine de forma lui Dumnezeu și, în locul acesteia, a luat forma și chipul unuia om. A umblat pe pământ asemenea unui om.” (5BC 1126).

„Îmbrăcându-Și divinitatea cu umanitatea, El a devenit posesorul a două naturi: cea divină și cea umană. Și datorită acestui lucru, El a fost pe deplin capabil de a realiza pentru rasa umană mântuirea ei desăvârșită și restaurarea la privilegiile unei vieți mai înalte.” (UL 196).

„Hristos a avut două naturi: natura unui om și natura lui Dumnezeu. În El, umanitatea și divinitatea au fost combinate. De lucrarea Lui de Mediator atârna speranța unei lumi care piere. Nimeni în afară de Hristos nu a reușit vreodată să trăiască viața perfectă a unui caracter pur, fără pată. El a relevat, a dezvăluit o natură umană desăvârșită, combinată cu divinitatea; și prin faptul că a păstrat fiecare dintre cele două naturi intacte, El a oferit lumii o reprezentare a caracterului lui Dumnezeu și a caracterului unui om desăvârșit. El ne arată ce este Dumnezeu și ce poate deveni omul: divin în caracter.” (GCB, 1 octombrie 1899, par. 20).

Calea creștină

- partea a patra -

Ardeiaș Vlad, septembrie 2012

Până în acest punct al studiului am înțeles cel puțin două aspecte vitale ale experienței creștine:

1. ea este posibilă numai pentru cel ce a primit viața lui Hristos prin nașterea din nou, și
2. de îndată ce creștinul a intrat în această experiență prin credință și a primit Darul ceresc, este nevoie acum ca el să înainteze prin a alege în fiecare clipă să se încreadă în Dumnezeu și astfel să facă tot ceea ce El îi descoperă. În felul acesta, experimentând gândul lui Dumnezeu, încrederea în El va crește până la desăvârșire.

Cei care trăiesc cu greșita impresie că „eu nu trebuie să fac nimic pentru că Hristos care locuiește acum în mine, face totul,” vor ajunge curând să fie confuzi și frustrați, observând că experiența lor cu Dumnezeu stagnează, viața lor devenind din ce în ce mai searbădă. Ferice de toți cei care vor înțelege că trupul lui Hristos de pe acest pământ sunt cei ce L-au primit prin credință, că ei înșiși sunt o parte din acest trup și astfel că Hristos nu poate face nimic decât prin acest trup al Său. Însă dacă trupul este într-o stare de rebeliune sau indiferență față de deciziile Capului, nu poate exista nicio dezvoltare, niciun progres, și curând, așa cum vom vedea la sfârșitul studiului, trupul va pierde viața pe care a primit-o, întorcându-se astfel în întunericul morții din care fusese salvat.

Cunoștința

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți ... cu fapta, cunoștința.” (2 Petru 1:5).

Despre ce cunoștință vorbește Petru aici? Ei bine, pentru că este vorba despre experiența vieții creștine, trebuie să fie vorba despre cunoștința de Dumnezeu. Isus a spus că „*viața veșnică (viața de credință) este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.*” (Ioan 17:3). Și pentru că experiența creștină urmărește creșterea încrederii în Dumnezeu, Biblia spune: „*credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.*” (Romani 10:17).

Însă de ce a legat Petru cunoștința de Dumnezeu, înțelegerea planurilor Sale, de fapte? Cât de importantă este cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu pentru a trăi cu adevărat viața creștină, pentru a avansa în experiența cu El?

Pentru o înțelegere corectă a acestui aspect atât de important al vieții creștine, vă propun să ne

reamintim unul dintre incidentele relatate de Scriptură relatat în capitolul 9, Luca. Fiind în drum spre Ierusalim și pentru că această călătorie a durat mai mult de-o zi, Domnul Isus a trimis câțiva ucenici înaintea lor într-unul dintre satele din Samaria pentru a găsi și pregăti un loc în care să se odihnească înainte de a-și continua călătoria. Locuitorii satului respectiv, cu toate că știau prea bine modul în care Isus S-a raportat la ei, auzind că destinația lui este Ierusalimul, au refuzat să-i primească. Scriptura spune mai departe că „*Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”*” (Luca 9:54). Știm ce a urmat: Isus i-a muștrat pentru spiritul lipsit de dragoste și, probabil că ei au învățat ceva din asta.

Realitatea este însă că în acea situație Iacov și Ioan nu au înțeles gândul lui Dumnezeu, nu au avut cunoștința planului Său și, în consecință, au avut pornirea de a acționa împotriva acestuia. Au fost opriți la timp de Isus, însă vă rog să vă imaginați ce s-ar fi întâmplat dacă Isus nu ar fi fost împreună cu ei pentru a le oferi cunoștința care le lipsea. Cu siguranță că, împinși fiind de certitudinea faptului că ei sunt copiii lui Dumnezeu și că sunt predați în mâna Lui – doar se vedea bine din faptele lor – ar fi mers lângă satul samaritenilor și, potrivit cunoștinței pe care o aveau (că lui Dumnezeu I-ar plăcea ca acei împotriviți să fie mistuiți numaidecât) ar fi ridicat mâna spre cer și ar fi spus: „*Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!*” (2 Regi 1:10), așa cum a spus și Ilie. Surpriză însă: nu se întâmplă nimic! Samaritenii își văd mai departe de treburile lor, netulburați de nicio flamă divină, și asta pentru că planul lui Dumnezeu nu prevedea așa ceva. Cum ar fi afectat așa o experiență credința lor? Cu siguranță că i-ar fi adus în confuzie, determinându-i să plece descurajați și frustrați.

Cât de important este ca, după ce am decis să urmăm în totul planul lui Dumnezeu cu noi, să și înțelegem corect acest plan? Vital, am putea spune. Au existat și încă mai există mulți care, în Numele lui Dumnezeu, au luat parte la unele dintre cele mai groaznice orori ale tuturor timpurilor. Vă amintiți de Saul din Tars, sau de acea bătrânică care, dorind să contribuie și ea la „lucrarea Domnului”, a făcut efortul de a strânge un braț de vreascuri și de a le așeza pe rugul lui Jan Hus? Martirul a exclamat: „Oh, sancta simplicitas!” („Oh, sfântă ignoranță!”).

Tot datorită unei înțelegeri greșite a Scripturilor, a unei lipse în cunoașterea gândului lui Dumnezeu, unii dintre cei mai apropiați lui Isus, unii care fuseseră martorii tuturor acelor „*lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris*” (Ioan 21:25), au spus la un moment dat: „*Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.*” (Luca 24:21).

Și Pavel insistă asupra aceluiași detalii atunci când vine vorba despre înaintarea în experiență: „*Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.*” (Coloseni 3:9, 10). Observați că și el insistă în a uni fapta („*nu vă mințiți!*”) cu credința prin care „*v-ați îmbrăcat cu omul cel nou*” la care adaugă creșterea în cunoștință, pe care o descrie ca pe un proces („*se înnoiește*”).

Atunci, iată întrebarea pentru tine: este Cuvântul lui Dumnezeu hrana ta? Cât de des te hrănești? Știi că este bine ca masa de dimineață să fie principala masă din zi? Când ai o clipă de răgaz, cu ce te delectezi, cu ce te relaxezi? Depinzi într-un mod practic de Cuvântul lui Dumnezeu, Acela care „*este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii*”? (Evrei 4:12). Ai ales încrederea în Dumnezeu în asemenea măsură încât să nu îndrăznești a face nici măcar un singur pas fără să înțelegi înainte planul Său pentru tine? Ei bine, este posibil ca acesta să fie locul în care unii dintre noi să fi rămas blocați în experiența creștină.

Înfrânarea

„*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți ... cu cunoștința, înfrânarea.*” (2 Petru 1:5, 6).

Poate în mod surprinzător pentru unii, Petru continuă afirmând că pentru cei ce au primit viața lui Isus și care au continuat pe drumul experienței creștine unind de asemenea cunoașterea de Dumnezeu cu faptele credinței, următoarea capcană îi așteaptă la capitolul înfrânare. „Este posibil ca cel în care locuiește Hristos și care nu numai că înțelege planul Lui, dar și umblă potrivit acestuia, să mai fie vulnerabil în acest punct?”, ar putea întreba cineva. Ei bine, Scriptura afirmă că tocmai aici este locul în

care cad mulți dintre cei ce ajung până aici în experiența lor creștină.

Biblia ne îndeamnă „*să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui.*” (2 Corinteni 2:11), și tocmai prin această Carte Dumnezeu ne descoperă care sunt planurile dușmanului.

Haideți să încercăm să înțelegem mecanismul! Imaginați-vă această persoană care a trecut de experiența robului descrisă de Pavel în capitolul 7 din Romani, și acum este nu numai liber să urmeze practic conștiinței, dar are și puterea de a o face. Mai mult decât atât, această persoană întreține o legătură atât de apropiată cu Dumnezeu, încât „urechea” lui discerne glasul Domnului, sfaturile și călăuzirea personală pe care Acesta i-o oferă, și este hotărât să urmeze această cale. Este clar că șansele pe care Satan le are să aducă o astfel de persoană în confuzie sunt foarte de mici. Este extrem de dificil să-l poată înșela pe unul ca acesta și să-l atragă pe o cale departe de Dumnezeu ... numai dacă nu cumva apelează la un alt truc: presiuni puternice în a-l ademini să nu urmeze ceea ce știe, ceea ce înțelege, iar pentru asta folosește deseori unul dintre cele mai eficiente mijloace: pofta.

Amintește Pavel, marele predicator al neprihănirii prin credință, ceva și la acest capitol al căii creștine? Cum își descrie el experiența? Cum a abordat practic credința lui acest atac al diavolului care, cu siguranță că nu l-a ocolit?

„*Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci **mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire**, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.*” (1 Corinteni 9:25-27).

Probabil că unul dintre cele mai cunoscute exemple din Biblie la acest capitol este cel al lui Iosif și experiența acestuia cu soția stăpânului său, Potifar. Iosif ar fi putut cu ușurință să găsească o scuză: mediul; presiunea femeii și amenințările ei; vârsta și presiunile interioare (pofa!). Mai mult decât atât, era singur: fără părinți, fără prieteni, fără frați, fără biserică. Toate aceste componente ale realității în care trăia atunci au exercitat o presiune fantastică asupra lui pentru a nu urma ceea ce știa a fi voia lui Dumnezeu. Să ne reamintim însă răspunsul pe care l-a dat femeii:

„*Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuesc împotriva lui Dumnezeu?*” (Geneza 39:10).

Acesta este adevărul: Iosif nu era singur, ci trăia în prezența Dumnezeului care-I vorbea. Iar atunci când a fost atacat tocmai aici, el a ales să se încreadă mai departe în Cel ce-l ocrotise până atunci, și să respingă astfel prin credință pofta, uzând astfel de puterea divină care-i stătea la dispoziție pentru a practica ... înfrânarea.

Societatea modernă în care trăim conține mai multe capcane întinse pentru pofta firii pământești decât oricare alta din istoria omenirii. Progresul tehnologic alături de degradarea morală a omenirii au făcut ca „înfrânarea” să fie aproape un cuvânt uitat. Să ne amintim însă de principiul revelat de Domnul Isus care a spus că „*nu ce intră în gură spurcă pe om; ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om.*” (Matei 15:11). Cu alte cuvinte, motivul conferă valoare faptei.

Care este motivul pentru care folosești computerul? Ce sau pe cine cauți practic atunci când folosești internetul? Ce vrei să găsești atunci când te apropii de standul cu reviste și ziare? De ce mănânci ceea ce mănânci? Etc.

Recunoscând și urmând acest principiu în experiența sa creștină, Pavel a scris: „*Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. ... Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.*” (1 Corinteni 10:23, 31).

Răbdarea

„*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți ... cu înfrânarea, răbdarea.*” (2 Petru 1:5, 6).

Referindu-se la același aspect al experienței creștine, Domnul Isus a spus că „*sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.*” (Luca 8:15). Cred că unii dintre dumneavoastră își amintesc din experiență că deseori durează timp până când împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, în care v-ați încrezut și astfel v-ați înfrânat, se face vizibilă. Dar întârzierea împlinirii făgăduinței este unul dintre mijloacele cele mai eficiente prin care

Dumnezeu poate demonstra că noi chiar credem că ceea ce El a promis, se va împlini. Acesta este motivul pentru care cei descriși ca având pământul bun în care a căzut Cuvântul, „*îl țin*” după aceea „*într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare*.” (Luca 8:15).

Dar sunt mulți care spun adesea: „Ei bine, dar nu am răbdare; m-am rugat Domnului pentru răbdare, dar nu am!” Există un proverb care spune: „Ai grijă ce ceri în rugăciune; s-ar putea să și primești!” Care este mijlocul prin care ne este oferit acest dar: răbdarea? Din nou Pavel, unul care a învățat bine și această lecție, ne oferă răspunsul: „*Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare ...*” (Romani 5:3).

Adevărul este că Dumnezeu răspunde cererilor noastre folosind anumite mijloace prin care ne oferă ceea ce am cerut. Aici intervine rolul cunoștinței despre care am vorbit mai devreme: știi tu care este mijlocul prin care Dumnezeu zidește răbdarea în caracterul tău? Și dacă da, îl accepți prin credință și astfel te bucuri în încercări, știind că acesta este răspunsul Domnului la cererea ta?

„*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.*” (Iacov 1:2-4). Iacov spune aici că răbdarea este unul dintre ingredientele care, dacă este lăsat să lucreze, ne conduce către desăvârșire; să fie, oare, vorba despre desăvârșirea credinței amintită pe parcursul acestui studiu? Eu cred că da!

Așezând din nou omul care a primit viața cea nouă a lui Hristos în centrul atenției ca factor cheie în înaintarea pe calea creștină, Pavel spune: „*Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi...*” (2 Corinteni 6:4, 5).

Câtă răbdare avem înaintea de a începe să ne plângem și poate să renunțăm, atunci când suntem „în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi...”? Revenind la exemplul citat la capitolul anterior, să ne amintim că Iosif, după ce a ales să se încreadă în Dumnezeu prin înfrânare, a așteptat închis aproape 13 ani fără niciun compromis înainte de a vedea Numele lui Dumnezeu slăvit prin alegerea sa!

Evlavia

„*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți ... cu răbdarea, evlavia.*” (2 Petru 1:5, 6).

Evlavia este viața plină de curăție, neprihănire și sfințenie ca rezultat al perseverenței într-o atitudine plină de respect față de Dumnezeu. Biblia spune că evlavia are o taină și, uitându-ne azi în jurul nostru, putem să recunoaștem cu ușurință că puțini sunt cei care au aflat-o: „*Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.*” (1 Timotei 3:16).

Taina evlaviei, a vieții practice de credință, este Hristos și lucrarea Lui. Observați că atunci când vorbește despre viața sfântă care se manifestă în noi, despre evlavia aceasta, Biblia subliniază că taina ei stă în lucrarea pe care a făcut-o Hristos, și asta pentru că această viață nu este deloc vechea noastră viață îmbunătățită, ci viața Lui.

Petru spune: „*Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celuice ne -a chemat prin slava și puterea Lui...*” (2 Petru 1:3). Cu alte cuvinte, intrarea în posesie a vieții și evlaviei lui Dumnezeu este direct proporțională cu cunoașterea din experiența personală a caracterului și puterii Lui. Înaintând pas cu pas pe calea creștină, cunoscând în propria experiență tot mai mult din ceea ce este Dumnezeu, viața Sa evlavioasă se manifestă cu o mai mare putere în credincios.

Vorbind însă despre timpurile pe care le trăim noi, Pavel ne oferă o informație și un sfat: „*Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii ... având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.*” (2 Timotei 3:1-5). Iar celor ce o caută, Pavel le spune din propria-i experiență că „*toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți*” (2 Timotei 3:12), și asta pentru că (vă amintiți?) „*necazul aduce răbdarea*” care precede apariția în toată splendoarea ei a evlaviei creștine.

Dragostea de frați

„*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți ... cu evlavia, dragostea de frați.*” (2 Petru 1:5, 7).

Pare probabil absurd ca, tocmai când va fi ajuns atât de departe în experiența personală cu Dumnezeu,

creștinului să i se amintească să-i iubească pe cei care sunt în aceeași Familie divină cu el. Dar nu este!

Să ne amintim de faptul că odată viața lui Hristos primită, firea pământească moare, însă aceasta trebuie să se întâmple în fiecare zi, așa cum și Pavel mărturisea despre sine: „*Mor zilnic.*” (1 Corinteni 15:31 KJV).

Deseori însă, datorită lipsei de veghere, creștinii încep să reacționeze pe baza dreptății și nu a dragostei, ceea ce conduce la dezastre. Încă atunci când biserica lui Hristos era la începuturile ei, răbufnirile firii au început să apară, iar Pavel le scria uluit creștinilor din Corint: „*Cum! Când vreunul din voi are vreo neînțelegere cu altul, îndrăznește el să se judece cu el la cei nelegiuți, și nu la sfinți? ... Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?*” (1 Corinteni 6:1-8).

Un om evlavios este mereu în pericolul de a se crede superior celorlalți și, în consecință, să se raporteze la ei potrivit a ceea ce este drept, corect. De aceea omul evlavios trebuie să nu scape din vedere dragostea, și nu dreptatea în relațiile sale cu cei apropiați.

„*Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.*” (Coloseni 3:13). Cum ne-a iertat Hristos? Ei bine, pentru a înțelege asta poate că este suficient să vă întrebați: L-ați auzit vreodată pe Hristos cercetând pe cineva: „De ce ai păcătuțit?”?

Iubirea de oameni

„*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți ... cu dragostea de frați, iubirea de oameni.*” (2 Petru 1:5, 7).

Atunci când am citit prima dată pasajul (1 Regi 3:5-14) în care Dumnezeu l-a îndemnat pe Solomon să decidă ce dorește să primească de la El, mi-am pus întrebarea: dar eu ce I-aș cere dacă El mi-ar spune că-L pot ruga orice, pentru că-mi va da (vezi Marcu 11:24!)? Ei bine, a durat puțin până am evaluat în mintea mea alternativele, după care I-am spus lui Dumnezeu fără nicio ezitare: „Dă-mi inima Ta! În felul acesta voi putea iubi așa cum iubești Tu, iar asta trebuie să fie cea mai mare fericire!”. Zâmbiți, nu? Vă cred; și eu ... acum!

Dar ce înseamnă să-l iubesc pe vecinul meu? Dar pe necunoscutul de pe stradă? Dar pe cel ce mă disprețuiește și mă tratează nedrept? Ce înseamnă practic să-i iubesc pe toți oamenii? Una dintre cele mai relevante descrieri practice a ceea ce înseamnă să iubești oamenii o găsim într-o mărturisire personală de-a lui Pavel: „*Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți. ...cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege, măcar că nu sunt fără o Lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub Legea lui Hristos ...*” (1 Corinteni 9:19, 22, 23).

Vă rog să vă gândiți pentru o clipă ce înseamnă practic a te face robul cuiva. Renunți la toate drepturile tale, la tot ceea ce ți se cuvine, la orice este al tău în favoarea altei persoane, astfel încât acea persoană poate dispune după cum voiește de tine și de proprietatea ta. Sunt convins că Pavel nu are aici în vedere abuzurile, ci tot ceea ce ar fi presupus, orice ar fi ajutat la mântuirea acelei persoane. Și lucrul acesta îl făcea, spunea el, pentru că era „*sub Legea lui Hristos.*” Legea lui Hristos? Există așa ceva?

„*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. ... Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. ... Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.*” (Ioan 13:34; 15:12, 17).

Într-un pasaj similar celui pe care-l studiem aici, Pavel concluzionează: „*Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii (credinței?).*” (Coloseni 3:14).

Concluzie

„*Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.*” (2 Petru 1:8).

Este posibil ca lipsa acestor lucruri din noi să fie o cauză pentru care suntem deseori „neroditori” în ceea ce privește experiența cu Dumnezeu? Este posibil ca, aflându-ne blocați undeva între aceste trepte alte „scării lui Petru” să descoperim motivul frustrărilor și descurajărilor pe care le-am gustat din plin în ultimele săptămâni, luni sau ... chiar ani de zile. Pentru insistă asupra faptului că aceste componente ale caracterului sunt absolut necesare în experiența celor ce doresc să fie roditori. Cu alte cuvinte, asta este ceea ce înseamnă în mod practic „a fi și a rămâne în Hristos”, pentru că „*cine rămâne în Mine și în cine*

rămân Eu aduce mult rod.” (Ioan 15:5).

Pe de altă parte însă, „*cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.*” (2 Petru 1:9). Iată marele semnal de alarmă pentru toți creștinii veritabili! Iată care este pericolul rămânerii pe această cale a somnului, a paraliziei, a așteptării nejustificate: omul cel nou care s-a născut, moare curând, căci ce altceva poate însemna practic „*a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate?*”

A sosit timpul să oprim șirul scuzelor și explicațiilor pe care ni le oferim în fiecare seară înainte de a adormi și o dată pe săptămână la sfârșitul acesteia. A sosit timpul să stăm în fața realității, chiar dacă este dureroasă. A sosit timpul să ne cercetăm pe noi înșine (2 Corinteni 13:5) și, cu ajutorul Părintelui nostru plin de dragoste, înțelegere și tandrețe, să aflăm unde ne-am blocat și ce trebuie să facem pentru a ieși de acolo. Nu uita: nimeni nu va face asta în locul tău pentru că nimeni nu poate face asta în locul tău! Și pentru că această chestiune este atât de serioasă, „*de aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.*” (2 Petru 1:10).

Uimitoare promisiune: „*nu veți aluneca niciodată!*” Cu alte cuvinte: nu vei mai păcătui. Cu alte cuvinte: vei fi ajuns la credința desăvârșită! Da, la cea desăvârșită, nu la aceea cât un grăunte de muștar care nu poate face nimic mai mult decât să mute un munte (Matei 17:20), ci la aceea care va putea oferi universului întreg ultima demonstrație în marea controversă, singura care va putea grăbi „*venirea zilei Domnului*”: „*Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?*” (2 Petru 3:11, 12).

Jurnalul lui John Wesley

fragmente

– 3 –

John Wesley, 1703 - 1791

Marti 26. La Chelsea am explicat credința care lucrează prin dragoste. Mă simțeam foarte slăbit când am intrat în încăpere; dar cu cât furia și violența „fiarelor de oameni” creșteau, cu atât mai puternic mă simțeam atât în trup cât și în duh, astfel încât cred că puțini din acea încăpere care era plină, au ratat vreo propoziție din cele pe care le-am rostit. Cu adevărat, nu m-au putut vedea nici pe mine și nici unii pe alții la câțiva metri distanță datorită fumului care era produs de foc și de lucrurile care erau mereu aruncate în încăpere. Dar cei care au putut să-L slăvească pe Dumnezeu în mijlocul focului nu trebuiau să se teamă de puțin fum...

Vineri, 10 martie. Am mers încă o dată la Pensford la solicitarea câtorva oameni serioși. Locul în care au dorit ca eu să predic era o poiană verde lângă oraș. Dar nu mult după ce am început, când un grup de agitatori, angajați pentru acel scop cum am aflat ulterior, s-au năpustit furioși asupra noastră, aducând un taur pe care-l bătuseră, și pe care se chinuiau să-l asmută asupra noastră. Dar fiara avea mai multă minte decât ei și continua să fugă când la dreapta, când la stânga noastră, în timp ce noi am cântat slavă lui Dumnezeu și ne-am rugat timp de o oră. Sărmanii nenorociți au fost dezamăgiți, oprind după un timp taurul care era acum slăbit și obosit după ce fusese atât de mult timp agitat și mușcat atât de câini cât și de oameni și care, tras și împins, era acum adus în mijlocul nostru.

Când au reușit să ajungă la măsuta unde stăteam eu, au încercat de câteva ori s-o strice, asmuțind sârmana fiară împotriva ei, dar fără succes. O dată sau de două ori i-am îndepărtat capul cu mâna pentru ca să nu curgă din sânge pe hainele mele, intenționând să continui de îndată ce totul se termina. Dar masa a căzut și câțiva prieteni m-au luat pe sus și m-au ridicat, în timp ce agitatorii se răzburau pe masă, pe care au făcut-o bucăți. Noi am mers puțin mai departe iar eu mi-am terminat discursul fără niciun zgomot sau întrerupere...

Joi, 25 martie. Am rugat câțiva oameni sensibili și serioși să ne întâlnim, arătându-le marea dificultate pe care o am de mult timp în a ajunge să cunosc persoanele de care doresc să mă ocup. După ce am discutat îndelung, am decis de comun acord că nu există o cale mai bună de a ajunge să

cunoaștem bine pe fiecare persoană în parte, decât dacă-i împărțim pe grupe, asemenea celor din Bristol, de care să se îngrijească cei în care aveam încredere cel mai mult. Acesta a fost începutul grupelor noastre din Londra, început de care nu voi putea niciodată să-I mulțumesc îndeajuns lui Dumnezeu, căci rezultatele au fost vizibile de atunci, și din ce în ce mai mari.

Vineri, 9 aprilie. Am avut prima noapte de veghe la Londra. De obicei alegem pentru acest serviciu solemn serile de vineri aproape de luna nouă, fie înainte, fie după, pentru ca cei ce locuiesc la distanțe mai mari să poată avea lumină când călătoresc spre casă. Serviciul începe la 20:30 și continuă până puțin după miezul nopții. Deseori am primit o binecuvântare deosebită la astfel de întâlniri. De obicei întâlnirile sunt marcate de o reverență adâncă, probabil proporțională cu tăcerea din noapte, mai ales atunci când cântăm...

Luni, 17. În această dimineață plănuisem să plec spre Bristol, dar am fost oprit. După-amiază am primit o scrisoare de la Leicestershire, care mă ruga să vin fără întârziere pentru a oferi o ultimă dovadă de prietenie unuia al cărui suflet era pe marginea veșniciei. Joi, pe data de 20, am plecat. Următoarea după-amiază am oprit puțin la Newport-Pagnell și apoi am continuat până când am ajuns din urmă o persoană cu care am început să discut imediat.

Imediat el și-a exprimat opiniile, motiv pentru care nu am spus nimic pentru a le contrazice. Dar asta nu l-a mulțumit; vroia să afle dacă credem în doctrina decretelor așa cum credea el; dar i-am spus în repetate rânduri: „Ar trebui să rămânem la lucrurile practice, ca să nu ajungem să ne supărăm unul pe altul.” Și așa am continuat vreme de două mile, până când m-a prins pe nepregătite și m-a atras în dispută înainte să-mi dau seama că ajunseseam acolo. Atunci el a devenit din ce în ce mai vehement, spunându-mi că eram îndărătnic și presupunând că eram unul dintre simpatizanții lui John Wesley. I-am spus: „Nu! Eu sunt chiar John Wesley.” moment în care ar fi luat-o la fugă bucuros. Dar pentru că stăteam mai bine în șa, am ținut aproape de el și m-am străduit să-i arăt ce era în inima lui, până când am ajuns în strada din Northampton.

Când am terminat, am observat oamenii uitându-se la mine mirați, le-am spus: „Dacă vreți să știți cine sunt, numele meu este John Wesley. La ora cinci după-amiază, cu ajutorul lui Dumnezeu, planific să predic din nou aici.”

La ora cinci, dealul pe care vroiam să predic era acoperit de sus până jos cu oameni. Nu am văzut niciodată o mulțime atât de mare strânsă într-un singur loc, nici la Moorfields și nici la Kennington Common. Știam că nici jumătate din ei nu ar fi putut auzi, cu toate că vocea mea era atunci puternică și clară; dar m-am așezat în așa fel încât să-i pot vedea pe toți. Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-am expus înaintea lor a fost „*Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor.*” (Osea 14:4). După ce am terminat, cei mai săraci erau gata să mă sufoce din dragoste. Apoi nu am mai putut să ies din mulțime. A trebuit să plec pe altă cale decât cea pe care venisem; câțiva dintre ei au ajuns la locul de găzduire înaintea mea și m-au convins să mai rămân cu ei câteva zile; sau, cel puțin încă una. Dar nu am putut pentru că promisesem să fiu la Birstol, dacă Dumnezeu mă ajuta să plec, marți seara...

Duminică, 6 iunie. Cu puțin timp înainte de a începe serviciul, am mers la domnul Romley, vicarul, și m-am oferit să-l asist fie prin a predica, fie prin a citi rugăciuni. Dar el nu a acceptat ajutorul meu. Biserica era plină după-amiază pentru că se răspândise un zvon că eu voi predica. Dar predica despre „*nu stingeți Duhul*” (1 Tesaloniceni 5:19) nu a fost pe măsura așteptărilor celor din audiență... După predică, John Taylor a stat în curtea bisericii și le-a spus tuturor celor care ieșeau: „Pentru că domnului Wesley nu i s-a permis să predice în biserică, va predica aici la ora șase.”

Și astfel, la ora șase am revenit și am găsit acolo o asemenea adunare cum nu cred că mai văzuse localitatea Epworth înainte. Am stat aproape de latura de răsărit a bisericii, aproape de piatra funerară a tatălui meu, și am strigat: „*Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.*” (Romani 14:17).

Miercuri, 9. Am mers într-un oraș din apropiere pentru a participa la un proces în care un om de bine (am fost informat) a fost acuzat de vecinii lui furioși pentru că strânsese o grămadă de eretici. Dar când au fost întrebați ce au făcut aceștia, a fost o tăcere de mormânt; căci tocmai asta uitase liderul lor. După un timp, unul a spus: „Ei pretind a fi mai buni decât alții; și, pe lângă asta, se roagă de dimineața până seara.” Domnul S. a întrebat: „Dar au mai făcut și altceva în afară de asta?” „Da domnule,” a spus un bătrân: „au convertit-o și pe soția mea. Până când a început să se întâlnească cu ei, avea o gură atât de mare! Dar acum este tăcută ca un miel!” „Luați-i de aici, eliberați-i,” a spus judecătorul, „și lăsați-i să-i

convertească pe toți certăreții din orașul acesta.”

Sâmbătă, 12. Am predicat despre neprihănirea legii și despre neprihănirea prin credință. În timp ce vorbeam, câțiva din auditoriu au căzut ca morți, iar printre ceilalți se auzea un murmur ca al unor păcătoși care strigau după neprihănirea prin credință, iar asta aproape mi-a epuizat vocea. Dar mulți dintre ei și-au ridicat capetele cu bucurie și au început să înalțe mulțumiri, fiind convinși că acum au ceea ce sufletele lor doreau: iertarea păcatelor.

Am observat un domn care se remarcă prin faptul că pretindea a nu avea nicio religie. Mi s-a spus că nu participase la niciun serviciu public de închinare în ultimii 30 de ani. Văzându-l că stătea nemișcat ca o statuie, l-am întrebat direct: „Domnule, ești un păcătos?” El a replicat cu un glas grav și frânt: „Destul de păcătos;” după care a continuat să privească până când soția lui și unul sau doi servitori, toți având ochii plini de lacrimi, l-au pus în trăsură și l-au dus acasă.

Duminică, 13. La ora șapte am predicat la Haxey despre „Ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?”. De acolo am mers la Wroote, unde, ca și la Epworth, tata fusese rector timp de câțiva ani. Domnul Whitelamb mi-a oferit biserica și am predicat dimineața despre „*Cereți și vi se va da.*” După-amiază am predicat despre diferența dintre neprihănirea legii și neprihănirea credinței. Dar biserica nu a putut cuprinde oamenii, mulți dintre ei veniseră de departe, și cred eu, nu degeaba.

La ora șase am predicat pentru ultima oară în grădina bisericii din Epworth (planificând să plec din oraș următoarea dimineață) unei mai mulțimi de oameni veniți din multe părți, despre predica Domnului de pe munte. Am continuat acolo timp de aproape trei ore, după care abia că ne-am făcut loc să plecăm. Oh, nimeni să nu creadă că efortul dragostei este pierdut pentru că roadele nu apar imediat! Tatăl meu a lucrat aproape 40 de ani aici, dar nu a văzut decât foarte puțin rod al efortului său. Și eu am avut perioade dificile cu acești oameni și părea că-mi risipesc energiile; dar acum a apărut rodul. Puțini erau dintre locuitorii acestui oraș care să nu ne fi creat dificultăți, fie mie, fie tatălui meu, dar sămânța semănată atât de mult timp în tăcere, a dat rod acum în pocăință și iertarea păcatelor.

Duminică, 18 iulie. Am plecat din Bristol și am ajuns marți la Londra. Am găsit-o pe mama pe marginile veșniciei. Dar nu avea nicio îndoială, nicio teamă și nicio dorință decât ca, de îndată ce Dumnezeu o va chema, să plece și să fie împreună cu Hristos.

Vineri, 23. Pe la ora 3 după-amiază am mers la mama și am înțeles că timpul îi era aproape. Am șezut lângă ea pe pat. Își trăia ultimele clipe, neputând vorbi, dar conștientă. Privirea-i era calmă și senină și își ținea ochii ațintiți în sus în timp ce i-am încredințat sufletul lui Dumnezeu. Între ora 3 și 4 viața a început să se stingă; apoi, fără niciun sunet, fără niciun semn sau suspin, sufletul i-a fost eliberat. Am stat cu toții în jurul patului și i-am împlinit ultima dorință, rostită cu puțin înainte de a-și pierde glasul: „Copii, imediat ce voi fi eliberată, cântați un psalm de laudă pentru Dumnezeu.”...

Duminică, 2 ianuarie 1743. Am ajuns la Epworth. La ora cinci am predicat despre „așa sunt toți cei ce sunt născuți din Spirit.” Pe la ora opt am predicat de la mormântul tatălui meu despre Evrei 8:11. Mulți din orașele vecine au întrebat dacă nu putem servi sfânta cină duminica pentru ca să participe și ei. Le-am spus: „Cu siguranță; dar ar fi respectuos să-l întrebăm mai întâi pe domnul Romley, pentru a avea autorizația vicarului.” Cineva a făcut asta în numele tuturor, iar el a răspuns: „Te rog să-i spui domnului Wesley că nu-i voi da sacramentele pentru că nu este potrivit pentru ele.”

Oh, înțelepciunea Dumnezeului nostru! Nu ar fi existat un loc mai potrivit sub cer unde să mi se întâmple asta: în primul rând, în casa tatălui meu, locul în care am crescut și chiar în locul în care, „după cea mai îngustă partidă a religiei noastre”, am trăit atât de mult timp ca un „fariseu”! Era de asemenea foarte potrivit pentru că cel care m-a respins de la masa la care de atâtea ori am împărțit pâinea vieții, era unul care datora tot ceea ce avea în această lume dragostei tandre pe care tatăl meu a arătat-o tatălui său, ca și dragostei pe care eu personal i-am arătat-o...

Duminică, 29 mai. Am început să officiez la capela din West Street, aproape de Seven Dial, pe care (printr-un ciudat lanț providențial) am închiriat-o pentru mai mulți ani. Am predicat evanghelia pentru ziua aceea, o parte din al treilea capitol din Evanghelia după Ioan; după aceea am servit cina Domnului câtorva sute de participanți. La început mi-a fost puțin teamă că nu-mi va ajunge puterea pentru tot ceea ce trebuia să fac în ziua aceea, căci un serviciu care a durat cinci ore (de la zece la trei) a fost adăugat la ceea ce trebuia să fac de obicei... Am predicat la Great Gardens la ora cinci unei adunări imense despre „*trebuie să te naști din nou*” (Ioan 3:3). Apoi s-au adunat liderii (care au umplut tot timpul pe care nu l-am ocupat eu vorbind în public), și apoi am avut grupele. La ora zece seara eram mai puțin obosit decât

la șase dimineață...

Luni, 22 August 1743, Londra. După ce câțiva dintre noi ne-am unit în rugăciune, pe la ora patru am plecat și am călărit ușor până la Snow Hill unde, alunecând pe coama iepei mele, am căzut peste capul ei, iar ea a fugit înapoi la Smithfield. Câțiva băieți au prins-o și mi-au adus-o, blestemând și înjurând întruna. Le-am vorbit direct, iar ei au promis că o să se corecteze. Imediat după ce am pornit, un bărbat a strigat: „Domnule, ai pierdut pătura calului.” Doi sau trei m-au ajutat să o pun înapoi; dar și aceștia înjurau la fiecare cuvânt. M-am întors către unul, către altul și le-am vorbit cu dragoste. Cu toții au reacționat pozitiv și mi-au mulțumit frumos. Le-am dat două sau trei broșuri pe care au promis că le vor studia cu luare-aminte.

Înainte de a ajunge la Kensington, am descoperit că iapa mea și-a pierdut o potcoavă. Lucrul acesta mi-a oferit posibilitatea să vorbesc aproape 90 de minute cu fierarul și cu ajutorul lui. Vă povestesc aceste mici experiențe pentru a arăta cât de ușor este să răscumpărăm fiecare bucată de timp (dacă pot spune așa), atunci când simțim chiar și numai puțină dragoste pentru sufletele pentru care a murit Hristos...

Duminică, 28. Am predicat unui grup de persoane. Predica pe care am auzit-o la biserică nu prea a avut multe de spus; cât despre cea de după-amiază – nu știu, pentru că nu am putut auzi nici măcar o singură propoziție.

De la biserică am mers la castel unde s-au strâns (așa cum unii s-au așteptat) jumătate din adulții din oraș. Era o priveliște uimitoare. O asemenea adunare în acel amfiteatru solemn! Și toți au stat tăcuți și nemișcați în timp ce am explicat în detaliu și am subliniat gloriosul adevăr: „*Ferice de cel cu fărădeleaga iertată și de cel cu păcatul acoperit!*” (Psalmul 32:1)...

Marti, 30. După-amiază am ajuns la St. Ives. La ora șapte i-am invitat pe toți cei vinovați, pe păcătoșii lipsiți de speranță și care erau conștienți că nu aveau cu ce plăti, să primească iertarea în mod gratuit. Încăperea era plină și afară de asemenea; dar toți au fost tăcuți și atenți.

Miercuri, 31. Am discutat în câteva rânduri cu cei din grupul nostru, aproximativ 120 de persoane. Aproape o sută dintre ei au găsit pacea lui Dumnezeu; de o așa mare binecuvântare au parte cei ce sunt persecutați de dragul neprihănirii! Când mergeam spre biserică la ora 11, o mare mulțime de oameni ne-au întâmpinat în piață cu urale, la fel de inofensive ca și cântecelul cântat sub fereastra mea (așa cum am fost asigurat, compus de o doamnă binevoitoare din orașul lor): „Charles Wesley a ajuns în oraș, Să încerce să distrugă bisericile.”

După-amiaza am explicat „făgăduința Tatălui.” După ce am predicat, mulți au început să fie turbulenți, dar John Nelson a mers în mijlocul lor, le-a vorbit puțin celor mai gălăgioși, care nu au mai replicat, ci au plecat în tăcere.

Sâmbătă, 3 septembrie. Am mers la Three-cornered Down, nouă sau zece mile est de St. Ives, unde am găsit două sau trei sute de tinichigii care ne așteptau de ceva timp. Au părut cu toții bucuroși și fără grijă și mulți dintre noi au alergat după noi până la Gwennap (două mile spre est), unde numărul lor a crescut repede până la patru sau cinci sute. Am putut cu ușurință să aplic aici aceste cuvinte: „*Am fost uns să predic evanghelia săracilor.*” (Luca 4:18). Unul dintre ei care locuia în apropiere, ne-a invitat să rămânem la el și ne-a condus înapoi la Green dimineața. Am trecut pe acolo chiar când se însera.

Am predicat cu putere unui grup de cinci sau șase sute de oameni cuvintele „*Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!*” La Trezuthan Downs, cinci mile de St. Ives, am găsit șapte sau opt sute de oameni cărora le-am spus tare: „*Renunțați la păcatele voastre; de ce vreți să mori, oh casă a lui Israel?*” După prânz am predicat din nou unui grup de o mie de persoane despre Cel pe care „Dumnezeu L-a preamărit pentru a fi Domn și Mântuitor.” Aici am observat pentru prima dată o impresie asupra inimilor a două sau trei sute dintre ascultători; restul, ca de obicei, au așifit aprobare dar și dezinteres.

